

Södermanlands-Nerikes Nation
Majhälsning till landsmännen 2015. Årgång 88.

Innehåll

Några ord från redaktörerna	3
Från höst till höst	4
Från vår till vår	7
Nationens ekonomi år 2014	15
Globografen Anders Åkerman – en tidig hedersledamot av Peter Bernhardsson.....	18
Körränderna går aldrig ur! av Tomas Källberg	22
Tillfälligheternas spel i min ungdom av Tom Saldeen	25
In memoriam: Eva Nordenson	40
Ämbetsmannaförteckning hösten 2014 samt våren 2015	41

Majhälsning till landsmännen startade 1928. Den utges sedan 1974 av Södermanlands-Nerikes nations seniorförening. Register för tidigare årgångar finns i Majhälsning 1937, 1947, 1957, 1967, 1982, 1992, 2002 och 2012.

Majhälsningen distribueras genom
Södermanlands-Nerikes nation
S:t Olofsgatan 16
753 12 Uppsala
Tel. 018-15 40 60
E-post: info@snerikes.se

Seniorföreningens styrelse

Ordförande

Hans Franzén

Ledamöter

Ella Stensson

Christier Henriksén

Kajsa Lindner

Maria Stenberg

Gunilla Hultgren

Karell

Peder Johnson

Rolf Bergström

Erik Strömberg

Inspektör

Johan Äqvist

Skattmästare

Thérèse Brandt

Förste kurator

Michael Didner

Redaktörer

Morgan Malm

Mats Hellström

Seniorföreningen är öppen för nya och gamla landsmän och landsmaninnor samt andra intresserade och gynnare av nationen. Detta betyder, kära Södermanland-Neriking, att just Du kan uppmana de vänner som gärna följer med på nationens fester att bli medlemmar i vår förening. Föreningens bankgironummer är 5613-0032. Medlemsavgiften är 90 kr för årsbeta-lande och 700 kr för ständigt medlemsskap.

Landsmän och landsmaninnor!

Majmorgon gryr, terminen lider mot sitt slut men först bjuder den bästa av nationer in till traditionell majmiddag. Du som just satt dig till bords och funnit en Majhälsning vid ditt kuvert kanske inte läst Majhälsningen tidigare; du kanske inte ens känner till Seniorföreningen. I så fall är du särskilt välkommen till dessa sidor.

Majhälsningen ges ut av Seniorföreningen genom nationen, som en hälsning från äldre landsmän till de yngre. Här finner du redogörelser för året som gått från både Förste och Andre kurator, men också från föreningens ordförande Frasse. Dessutom artiklar om stort och smått som förhoppningsvis kan intressera såväl äldre som yngre landsmän.

Seniorföreningen är öppen för alla medlemmar av nationen, unga som gamla. Höjdpunkten i verksamheten är höstgasquen. Du är som medlem hjärtligt välkommen, och tro oss, den sittningen vill du inte missa!

I årets Majhälsning kan du läsa om hur några medlemmar startade den livskraftiga Seniorkören, som blivit en av nationens mest aktiva föreningar. Ett återkommande inslag i Majhälsningen är korta (och ibland inte så korta) biografiska redogörelser för nationens hedersledamöter, såväl bortglömda som välkända. I år får två av dem särskild uppmärksamhet: globografen Anders Åkerman och nationens tidigare inspektör, Tom Saldeen.

Mycket nöje!

Mats Hellström och Morgan Malm
Redaktörer

Från höst till höst

av Seniorföreningens ordförande Hans Franzén

Kära landsmaninnor och Landsmän! Seniorföreningen är på gång, jag lovar! Det är så roligt att konstatera engagemanget från så många nationsmedlemmar från olika decennier, inklusive dagens aktiva studenter. Är man en gång Sörmland-Närking är man det för livet! Ett fantastiskt fenomen värt att nämnas är Seniorkören. Ni som hört dem vet hur bra de låter och alla ni som är med i kören, vet hur kul det är! Ni förgyller våra höstgasquer och är en av anledningarna till att huset är proppfullt. I höstas var ni nog minst 50 som var med! Det här kan vara något som kommer att sprida sig. Hornboskapens vänner har funnits i många år och jag har på känn att det är fler nationsfenomen som är på väg att starta senioravdelningar. Det vore väl fantastiskt!

Men låt oss nu ta oss tillbaka till hösten 2013. Det är den 12 oktober och Södermanlands-Nerikes Seniorförening håller årsmöte i Puben. Det serveras tårta, kaffe och punsch. För att få en större styrelse och därmed ett bredare kontaktnät, valde valberedningen

att maxa antalet ledamöter inom ramen för våra stadgar. Som nya i styrelsen valdes Ella Stensson, Kajsa Lindner, Lotta Leijonhufvud och Gunilla Hultgren Karell. Och vips, var nästan alla generationer representerade och styrelsen blev i ett slag långt mindre gubbig!

Årsmötet övergick så småningom i drink, trappmarsch och en höstgasque som var oerhört lyckad! Festsal och kommitté var fullsatta och så även Gustavianska där Seniorkören höll hov. Klubbverket gjorde en lysande insats och vi fick vara med om ett härligt kalas precis som det ska vara när det är som allra bäst!

Som traditionen numera bjuder, träffades den nya styrelsen i slutet av januari för att dra upp mål och riktlinjer för årets arbete. Efter det formella styrelsemötet övergick förhandlingarna i kick-off, dvs. en brain-storm under sexalikhande former i Puben. I år var vi dessutom fler vid bordet och sådant ger ytterligare kraft!

Precis som tidigare kretsade

diskussionerna kring det som vi uppfattar som våra viktigaste frågor, alltså hur vi ska säkerställa en fortsatt utveckling av Akademin/mentorverksamheten och ett ökat engagemang hos föreningens medlemmar. Hur vi ska ytterligare stärka kopplingen mellan Seniorföreningen och nationens aktiva medlemmar – hur vi kan bidra, helt enkelt! Och givetvis en fortsatt marknadsföring av senior-medlemskapet och utveckling av nätverket.

Under året som gick har vi jobbat med frågorna och jag är så glad över det stora engagemang som visas i styrelsen! Vi söker också

former för en kontinuerlig kontakt med och mellan föreningens medlemmar. Här är Seniorföreningens Facebookgrupp en kanal vi bör kunna utnyttja mer framöver. Du som läser det här och ännu inte gått med, tycker jag ska göra det omgående!

Den 11 oktober 2014 var det åter dags för årsmöte och höstgasque. På årsmötet, som traditionsenligt hölls i Puben, invaldes Maria Stenberg, Rolf Bergström och Christer Henriksén i styrelsen.

Det låter kanske lite tjatigt, men det blev åter all-time-high på Höstgasquen. Och vi hade jät-

Seniorföreningens ordförande Hans Franzén till bords med fru inspektor emeritus Barbro Lewin.

tekul. HB, Kören, Seniorskören, Uschiameja, dans till fantastiska DocW och allt annat härligt som hör till! Under middagen marknadsfördes Seniorföreningens Facebookgrupp och säkert bidrog det till att vi idag kan räkna in över 300 i gruppen!

Framtiden för Seniorföreningen ser ljus ut och vi kommer framöver att kunna erbjuda fler kanaler och forum för kommunikation mellan medlemmarna, vilket är

något av en nyckel till framgång. Tiden går fort, som bekant, och jag ber dig som läser detta, att redan idag reservera lördagen den 10 oktober för Sörmlandnärke och Uppsala!

Det kommer förhoppningsvis att bli rusning och antalet platser är som bekant begränsat! Varmt välkommen då!

Hans Franzén
Seniorföreningens ordförande

Seniorföreningens traditionsenliga

HÖSTGASQUIE

kommer att gå av stapeln den

10 oktober 2015

Kom tillbaka till nationen!

Kontakta gärna dina samtida nationskamrater
och se till att de också följer med.

Ju fler desto roligare, ju oftare desto bättre!

OBS! Önskar du anmodan till Höstgasquen, vänligen sänd
din e-postadress till senior@snerikes.se, då sådan ej längre
skickas i pappersform.

Från vår till vår

av Förste kurator Michael Didner

Landsmaninnor och landsmän vid den bästa av nationer!

Här följer en redogörelse för årets stora händelser vid nationen. Då våren alltid har en tendens att dröja något med sin ankomst här i Uppsala utgår jag för ordningens skull, oavsett om det officiellt var vår eller ej, från terminens andra ordinarie landskap.

Under nationens andra ordinarie landskap den 31 mars 2014 valdes Jonas Karlson Bobits till tredje ku-

rator och undertecknad till förste kurator. Traditionsenlig sexa med Powerpoint-presentationer, grogg med visdomsord och dans på bardisk följde. Några veckor senare gick vårens damsupé av stapeln där nationens herrar hade anordnat en fantastisk tillställning med lekar, spex och god mat. Allt under temat tidsresor.

Även detta år inföll valborg på sista april med ett soligt och vackert väder, dock något kallare än önskvärt. Det mesta var sig likt

Det traditionsenliga majmiddagspexet hölls denna gång vid trappan utanför Universitetshuset.

på nationen med traditionsenliga sillluncher i Gustavianska salongen och biblioteket, mösspåtagnig vid Carolina och högtidslandskap, samt en champagnegalopp mer intensiv än en galopperande hord av bisonoxar på den amerikanska prärien. I sann aprilvädersanda gav kung Bore under valborgsnatten ett sista digitus medius till stadens studenter genom att leverera en snöstorm utan dess like. Långe kommer jag att minnas den bittra vandrigen hem och hur jag pulsande genom snödrivor endast klädd i frack och studentmössa.

Efter nattens arktiska upplevelser möttes majmiddagens gäster av en påminnelse om vad vädrets makter kan åstadkomma då masten till det nu snötyngda seglet över uteplatsen hade knäckts likt en färdig använd tandpetare. Men detta hindrade oss inte att uppleva en otroligt lyckad sittning där talmanen Per Westerberg och nationens intendent Peter Forsgren installerades som hedersledamöter. Lagom till avresan mot Pollacksbacken hade alla spår av nattens oväder hunnit smälta undan och återigen lyckades damerna besegra herrarna i Uppsalas mest storslagna kottkrig.

Vårbalen var lika populär som all-

tid med studenter som vid biljettsläppet veckan innan camperande från klockan tre på morgonen utanför nationen för att kunna få en chans till de åtråvärda balbiljetterna. De lycksaliga som framgångsrikt införskaffade en biljett fick uppleva en klassik vårbal med middag, släpp, efterfest, Lännakatt, frukost, nyländskt hopp och Stockenbrunch.

Årets upplaga av Bryggan fick en något kylig start med en tentavecka som krävde otaliga filter för att gästerna skulle kunna få en behaglig restaurangmiljö på uteplatsen. Men tack vare ett idogt slit och hög ambitionsnivå från Brygganvärdarna blev sommaren i sin helhet ändå välbesökt och med ett gott resultat att uppvisa efteråt.

Revolutionsgasquen var min och herr tredje kurators första sittning på våra nya ämbeten och då varken insignier eller huvuden avlägsnades med giljotin under kvällen tolkade vi det som att vi hade representerat väl. Allt beröm för gasquen och revolutionens lyckade genomförande gavs till höstens klubbmästare Agnes Fältning och Theodor Söderberg, som tog sitt ämbete på så pass stort allvar att de till och

med tog en inspirationsresa till Paris för att kunna ge sittningen en så fransk känsla som möjligt.

Den 11 augusti startade nationens inskrivning och trycket att vilja gå med i nationen var enorm redan från dag ett. Trots att nästan samtliga nationens datorer och ämbetsmän deltog aktivt vid inskrivningen kunde kön ändå stundtals ringla ut på gatan. Efter inskrivningsperiodens slut hade nationen drygt tusen nya medlemmar! Under den tredje helgen i augusti reste nationens ämbetsmän på sommarkongress till Playa del Barnens ö. Nyttiga diskussioner varvades

Förste kurator Michael Didner tågar upp för trappan inför revolutionsgasquen.

med gemenskapsbyggande festligheter. Då terminens recentiorer var rekordmånga till antalet var både nationens reccemottagningar och dess reccegasque mycket välbesökta.

Under terminens första landskap den 15 september genomfördes ett stadgetillägg så att nationen officiellt på ett landskap ska kunna fastslå att nationens föreningar har en anknytning till nationen.

Den största satsningen för terminen var nationens nya restaurangkoncept Salongen, där lite lyxigare middagar för större sällskap anordnas i nationens festsal på tisdagarna. Med en ambitiös om en något surrealistisk reklamfilm samt en videohälsning och rekommendation från hedersledamoten Edward Blom var succén ett faktum och det går inte en tisdag då inte en födelsedag eller tentamen firas i Salongen.

Nationens höstgasque var så fullsatt att det knappt fanns en vrå i nationshuset där det inte fanns någon sittande. Detta var lika glädjande för Seniorföreningens styrelse som administrativt frustrerande för herr tredje kurator.

I mitten av oktober besökte kuratoret och klubbmästare Agnes Fältling Nylands Nation för att delta i vår finska vännations kuratorsskifte. För att avtacka den avgående kuratorn Patrick Westerbäck för sitt lysande arbete med att stärka våra nationers vänskapsband överlämnades en gåva i form av en ingraverad kuratorsklubba i silver.

Den 28 oktober höll nationen höstterminens andra ordinarie landskap. Nationsnämndens ledamöter under vårterminen beviljades ansvarsfrihet och bokslut fastställde. Till Andre kurator för 2015 valdes Martina Aldvén.

Samma vecka inföll alla helgons dag och en tapper skara nationsmedlemmar tågade stillsamt i höstmörkret till Uppsalas gamla kyrkogård för kransnedläggning vid nationsgravarna. Nationskaplan Sigrid Sundmark, med visdom från föregående år hade förberett sig med cykellampor som kunde leda oss genom den nattsvarta kyrkogården. Dagen därpå samlades en munter skara herrar till en middag som nationens damer hade ordnat med ett cirkustema där allt från elefanter till skäggiga damer fanns representerade.

På årets gåsmiddag serverades

Generationerna möttes under den som alltid fullsatta böstgasquen.

likt föregående år traditionsenligt svartsoppa och gås, återigen till allas glädje och lycka. Under gasquen underhöll sånganförfaren Ivar Westin samt spexdirektören Adam von Friesendorff med både sång och banjospel.

I slutet av november reste kuratelet och stipendiaterna Theodor Söderberg och Martina Fritjofsson till Lund för att delta i Blekingska nationens höstblot på AF-borgen. Besöket var mycket uppskattat och det var något uppfriskande att uppleva dans på borden, rektorstalsbingo och Lundafalafel. Samtidigt som kuratelet befann

sig i Lund anordnade för första gången kören och HB en gemensam konsert i missionskyrkan med en efterföljande sexa på nationen där förste kurator med teknikens under lyckades med konststycket att representera på två platser samtidigt.

I början av december hölls för första gången Radiohjälpens välgörenhetsevenemang Musikhjälpen på Stora torget i Uppsala och nationen sparade inte på krutet för att hjälpa till. Tack vare en enorm arbetsinsats från nationens ämbetsmän, föreningar och medlemmar lyckades Snerikes donera över hundratu-

Kören bidrog till julstämningen under luciagasquen. Under kvällen invigdes också nationens nya fana.

sen kronor till Musikhjälpen.

Under årets mörkaste tid tornade Luciagasquen upp sig som ett ståtligt fyrtorn och lös upp nationen med festligheter. Kvällens klimax var invigningen av nationens efterlängtade nya fana under en pampig ceremoni där Inspektorn, Fan-generalen Clara Curman, hedersledamoten Per Ström samt Förste Kurator ”spikade fast” fanan framför en jublande festsal. Med motiveringen ”För sitt utomordentliga engagemang vid nationen” förärades klubbmästaren och tidigare reccheförmannen Theodor Söderberg utmärkelsen Årets Södermanland-Neriking på luciagasquen.

Nationen höll den 16 december en traditionsenlig julavslutning i Helga trefaldighets kyrka med läsning av julevangeliet och fin julmusik framförd av Hornboskapen. Då de flesta andra nationer valde att lugnt somna in i en juledighet öppnade Snerikes upp dörrarna för nationens julrestaurang som denna gång gick under beteckningen Snörikes. Samtidigt genomfördes även en omfattande ommålning av festsalen. För att kompensera för utrymmesbortfallet monterades ett tält upp på uteplatsen med värmelampor och bar.

Vårterminen sparkades återigen igång med en ämbetsmanakongress ute på Barnens ö. Denna gång var kongressen så välbesökt att extra sängplatser behövde inhämtas från en intilliggande gård. Inskrivningens start blev nästan lika intensiv som under hösten men reccheförmännen Anna Hasselqvist, Martina Fritjofsson och Ellen Widstrand samt internationella sekreterarna Amanda Jeppson och Angelica Lindqvist skötte allt med bravur.

I samband med terminens första tisdagsklubb med Salongen fick nationen ett prominent besök i form av USA:s ambassadör Mark Brzezinski, som efter en liten rundtur i nationshuset avslutade kvällen med en middag i biblioteket. Tack vare restaurangvärdarna Jonas Lovéus, Jacob Olofsson och Klara Rosengren Keijser blev premiären lika uppskattad av alla, ambassadör såväl som diskplockare.

Under terminens första landskap den 9 februari genomfördes en stadgeändring i tredjekurators stadga som gav tredje kuratorn möjlighet att kunna teckna nationens firma inom sitt område.

Förväntansfulla recentiorer får en introduktion till nationslivet av några av nationens ämbetsmän.

Reccegasquen i februari fick bli den första gasquen i en helt nymålade festsal och med en alldeles ny fana som lyste upp hela salen. Detta tillsammans med en underbar sittning ordnad av klubbmästrarna Jana Rüegg och Johanna Ingvarsson fick recentiorerna att gapa med häpnad över vad en gasque på Snerikes innebär.

Gyllenhielmsegasquen har ofta haft en tendens att leverera det oväntade och det spexiga, och årets sittning var inget undantag! Till gästernas förvåning hade nationen bytt skepnad till den sedan kårobligatoriets fall utdöda Skånelands nation. En stark bidragande faktor

kan ha varit klubbmästaren Johanna Ingvarssons skånska anknytning men det är bara en teori.

För andra året i rad anordnade nationen evenemanget Öppet slott. Då i stort sett hela nationen presenterades på en och samma eftermiddag blev det en ypperlig chans för alla som var det minsta nyfikna av nationen att bekanta sig med dess verksamhet. Och visst gick det senare att urskilja några öppetslotsbesökare som den 30 mars under terminens andra ordinarie landskap valde att ställa upp till sina första ämbeten. Men de största händelserna under landskapet var att nationens

Theodor Söderberg mottog utmärkelsen årets Sneriking av inspektor Johan Åqvist och Förste kurator.

Nationskaplan Sigrid Sundmark kallades till hedersledamot samt att återigen hade nationen fått en ny förste samt tredje kurator i form av Johanna Ingvarsson samt Jonas Tilling.

Under året har nationen frodats på alla fronter. Med en organisation som ständigt utvecklas och förbättras, med ambitiösa ämbetsmän som tar sina ämbeten till nya nivåer samt ett medlemsantal som bara stiger ser nationens framtid sannernigen ljus ut. Jag ser tillbaka på ett år fyllt till bristningsgränsen med gasquer, restaurangkvällar, föreningsverksamhet och mycket mer.

Särskilt glädjande är den värme och respekt nationens aktiva hyser gentemot varandra och mot själva nationen. Det har varit en riktig resa att som kurator löpa ett varv på den bana som är ett nationsår och det känns både sorgligt, tryggt och lättande att två nya kuratorer nu kommer att ta upp en så stabil och säker stafettpinne som Södermanlands-Nerikes Nation.

Michael Didner
Förste kurator

Nationens ekonomi 2014

av Andre kurator emerita Maria Didner

Året har präglats av många nya initiativ däribland den första upplagan av Öppet Slott som genomfördes i mars. Tanken var att erbjuda studenterna en mångsidig bild av nationens alla olika verksamheter. Exempelvis kunde medlemmar gå en bartenderkurs eller en kockkurs för att sedan testa hur det är att jobba i baren respektive köket. Det blev succé och den efterföljande sexan sålde slut med över hundra sittande.

I slutet av april inträffade årets mest inkomstbringande evenemang, Valborg. 2014 ville vi satsa ännu mer på valborgshelgen som inleddes med Kvalborg. Konstgräs rullades ut på parkeringen för att skapa en festivalkänsla och på det stora uteområdet fanns dansgolv, öltält och matservering. Redan under förmiddagen öppnade inläppet och förväntningarna var höga. Vädret var dock inte på vår sida men trots detta slingrade sig kön runt hela kvarteret redan vid femtiden. Nationen hade klubb hela kvällen med en utomhus-DJ.

Dagen därpå var det dags för

den årliga Champagnegaloppen. Det blev ännu en gång ett lyckat evenemang, med liveband och sprutande skumpa. Oavsett hur konstigt evenemanget anses vara inbringar det på cirka fyra timmar ett resultat på 464 Tkr.

Den 20 maj tog vår guldklimp Bryggan över verksamheten och slog ett försäljningsrekord på premiärkvällen. Sommarklubbens intensiva tentaveckor var dessvärre regniga och kalla, vilket även resten av juni var, men juli och augusti bjöd på bättre väder och restaurangen var populär med det årliga skaldjurstemat. Trots den dåliga, och för Bryggan mycket betydelsefulla, starten hade Bryggan en omsättning på 7,4 miljoner kr och visade upp ett positivt resultat på 945 Tkr.

Hösten inleddes med en hektisk inskrivning. Kön av reccar sträckte sig ofta ut genom dörren och höll sig så lång i flera timmar. Aldrig någonsin tidigare har vi haft så många som kommit och skrivit in sig. Medlemsantalet uppgår nu till rekordhöga 4 600 medlemmar.

Till hösten startade nationens nya satsning: Salongen, ett koncept som riktar sig till dem som vill avnjuta en mer kvalitativ trerätters- meny innan tisdagsklubben drar igång. Salongen presenterades med en professionell film som marknadsföringsgruppen hade tagit fram. Det blev direkt en succé och efterfrågan på den välkomponerade trerättersmenyn var hög vilket återspeglades av att Salongen redan tidigt under terminen blev uppbokad för årets resterande tisdagar.

Under året genomfördes en rad investeringar och flera projekt slutfördes. Nationen fick nya bord

till festsalen och sittedynor till Eskilstunarummet. Efter flera års arbete kunde vi äntligen inviga den nya fanan på Luciagasquen. Fanan finansierades med donationer samt fonderade medel. Vi rustade upp nationens gravar och fick dem renoverade samt ommålade. Klubbverksamheten kunde förbättras tack vare nytt ljud och ljus till dansgolven.

I mitten av december kom Musikhjälpen till Uppsala och döpte om Stora Torget till Kärlekens torg. Årets tema var att stoppa spridningen av HIV. Nationen anordnade en temaklubb och skänkte intäkterna samt lönerna

Andre kurator på galej med proinspektor Erik Ingelsson.

Nationens nya fana på plats i festsalen.

från kvällen till musikhjälpen. Även nationens andra verksamheter såsom kören, Hornboskapen, teatern och helgfikat anordnade tillställningar för att bidra. Vi anordnade även en auktion på Tradera där vi erbjöd en middag med vår hedersledamot Edward Blom på nationen. Det högsta budet landade på otroliga 27 900 kr. Till Musikhjälpen skänkte nationen totalt drygt 102 Tkr.

Året avslutades med att Snörikes julrestaurang tog över verksamheten. Jag kan redan nu avslöja att arrangemanget blev framgångsrikt ekonomiskt och resulterade i ett positivt resultat på 126 Tkr tack vare tre drivna julrestaurangvärdar.

Avslutningsvis kan jag meddela att nationens resultat under året upp-

gick till 668 Tkr. Under året har en extra hyra på 750 Tkr betalats till Förvaltningsdirektionen och 170 Tkr har förts över till renoveringsfonden. Med tanke på alla de investeringar som har gjorts under 2014 och de extra överföringarna till FD kan det konstateras att nationen har haft ett lönsamt år.

Jag vill rikta ett stort tack till mina kuratorskollegor, alla heltidare, ämbetsmän och alla ni som arbetat på nationen och bidragit till ett lyckat år. Slutligen vill jag även tacka Magnus Danielson för all hjälp med nationens årsbokslut och nationens jurist Maria Ingelsson för alla goda råd.

Maria Didner
Andre kurator emerita

Globografen Anders Åkerman

– en tidig hedersledamot

av Peter Bernhardsson

Att Södermanlands-Nerikes nation har många illustra hedersledamöter kan knappast ha undgått någon. Somliga av dem har blivit legender på nationen; andra har fallit i glömska. Peter Bernhardsson skriver här om en av nationens första hedersledamöter, en man vars minne förtjänar att uppmärksammas: Sörmlandssonen, upplysningsmannen och globografen Anders Åkerman.

År 1807 utsågs de första hedersledamöterna inom den då två år gamla, förenade Södermanlands-Nerikes nation. Inom de två föregångarna tycks hederledamöter varit en i princip okänd företeelse. Endast vid ett tillfälle, i maj 1766, hade Södermanlands nation på inspektors förslag valt fyra medlemmar till hedersledamöter, bland dem inspektors egen son Eric Hydrén vilken med tiden blev rector magnificus. Medan adjunken Palmberg och läkaren Siefert idag är tämligen okända är kanske namnet på den fjärde, gravören och globografen Anders Åkerman, mer bekant. Åtminstone i antikkretsar har namnet Åkerman och ”åkermanglöber” alltjämt en särskild dragningskraft.

Åkerman kom, som det brukar heta, från en enkel bakgrund. Han föddes 19 maj 1721 i Skräddarstugan, Halla socken, Södermanland som son till Olof Andersson och Ingeborg Simonsdotter. Fadern var svarvare och snickare vid Åkerö i grannsocknen Bettna. När Anders senare var en etablerad gravör och globtillverkare i Uppsala sägs han varje år ha återvänt till Åkerö och sin mor, vid den tiden änka, ”bodde i hennes stuga, och vederqvickte henne med gåfvor”. Det var sannolikt Åkerö som inspirerade Anders Olofsson att under skolåren anta efternamnet Åkerman och det har också spekulerats i att greven på Åkerö på något sätt varit inblandad i att Anders valde studierna istället för att följa i faderns fotspår. Senast hösten 1737 var han inskriven i

Strängnäs trivialskola och 1739-47 fanns han i stadens gymnasium.

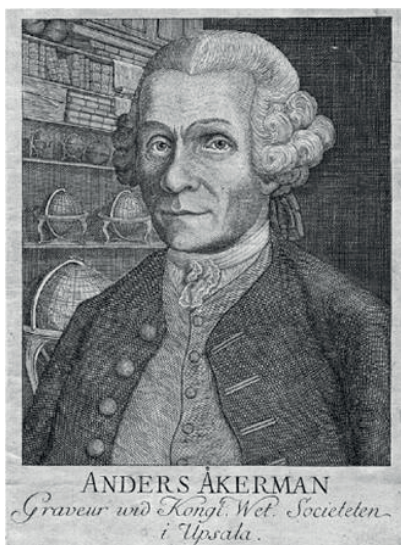
Hösten 1747 skrevs Åkerman in vid universitetet och Södermanlands nation. Hans studier, vilka aldrig fullföljdes till examen, verkar framför allt gälla matematiken. Samtidigt med sina egna studier bedrev han även undervisning i matematik för nationens novitier (recentiorer), ett exempel på hur nationerna genom historien inte bara varit en social sammanslutning vid sidan av universitetets undervisning utan också utgjort en egen undervisningsinstitution. Förutom undervisningen var Åkerman nationens bibliotekarie 1756-64 och förste kurator 1759-60. Vid flera tillfällen graverade han också hyllningar till promoverade landsmän och illustrerade dissertationer. Tillsammans med framgångarna som gravör var det hans stora insatser inom nationen som ledde till att han 1766 tillhörde nationens första hedersledamöter.

Varför Åkerman blev gravör är oklart. Möjligen hade han redan tidigt visat anlag för teckning och valet att studera matematik var främst ett sätt att komplettera sin utbildning till gravör. Det finns

uppgifter om att han redan i början av 1740-talet fick undervisning i gravyr av Vetenskapsakademiens gravör Carl Bergquist i Stockholm. Åkermans utbildning till gravör påbörjades alltså medan han fortfarande var gymnasist i Strängnäs och måste då ha skett under loven. På 1750-talet fick Åkerman på Kungl. Maj:ts befallning kungligt stipendium för att sig åt att gravera kartor. Det var också kartor och jordglober som blev Åkermans främsta verksamhet, medan de nämnda hyllningsgravyrerna och en rad porträtt snarare var ett sätt att skaffa en extrainkomst. Det kan tilläggas att Åkermans lärare Bergquist var prästson från Hyltinge och därmed också sörmlänning, vilket även var fallet med Åkermans elever och medarbetare Fredrik Akrel, Erik Borg och Jonas Åhrberg.

Som kartgravör och tillverkare av jordglober var Åkerman typisk för sin tid. Upplysningens vetenskaper behövde illustreras och koppargravyn var överlägsen det äldre träsnittet. 1757 antogs Åkerman till gravör vid Vetenskaps Societeten i Uppsala och i protokollet framhölls hans studier i både gravyr och matematik som viktiga meriter. Efterfrågan på kartor och

globen ökade under 1700-talet genom de geografiska upptäckterna men även genom ett ökat intresse att kartlägga det egna landet. I enlighet med merkantilismens grundidé om en positiv handelsbalans borde kartor och globen också produceras inom landet och inte importeras. Detta var orsaken till att staten och Vetenskapsakademien engagerade sig i utbildningen av gravörer som Åkerman och stödde deras produktion. För Åkermans verksamhet fick det så kallade Cosmographiska Sällskapet särskild betydelse. Sällskapet grundades av vetenskapsmän i Uppsala 1758 med syftet att få till stånd en

Sjähporträtt, omkr. 1758.

inhemsk produktion av korrekta och billiga jord- och himmelsgloben. Åkerman, vilken tillhörde sällskapets grundare, fick i uppdrag att lära sig globtillverkning och upprätta en verkstad, medan övriga ledamöter bidrog med sina kunskaper och ofta också pengar.

Globerna från den åkermanska verkstaden tillverkades i papiermaché, täcktes med gips som putsades och kläddes sedan med de kartor som Åkerman graverat. Globerna placerades i en träställning i rokokostil, ofta rödmålade, med förgyllda beslag. Den ursprungliga modellen (diameter 30 cm) producerades från 1759 och 1762 introducerades en ”reseglob” om 11 cm. Denna mindre storlek fanns också som dubbelglob där jordgloben skyddades av ett skal, på vars insida stjärnhimmeln avbildats. Åkermans och Sällskapets största framgång kom dock med de stora golvgloberna (59 cm) i mitten av 1760-talet (jfr de tre storlekarna på globen i Åkermans porträtt!). För dem som hade råd blev åkermanglober i biblioteket ett sätt att visa att man var en del av upplysningen. Globerna tillverkades och såldes ofta i par, en jordglob och en himmelsglob där den senare visade stjärnhimmeln.

Idag lär Åkermans himmelsglobber vara vanligare, eftersom jordglobberna har använts flitigare, nötts och gärna klätts med nya kartor vartefter jordklotet utforskats.

Trots framgången för hans globber och en kartbok för ungdomar utgiven 1768 präglades Åkermans liv av ekonomiska bekymmer. Hans egen utbildning och inrättandet av en verkstad för globtillverkning krävde stora summor. Pengar kom som lån och bidrag från vänner, universitetet, Vetenskapsakademien, manufakturkontoret och riksdagen. I stadsbranden 1766, en knapp månad innan han blev hedersledamot vid nationen, förlorade han stora delar av sin verkstad och lager. Branden tycks ha varit en katastrof från vilken Åkerman aldrig riktigt hämtade sig. Han blev mindre produktiv, fick allt större ekonomiska pro-

blem och breven mellan de andra medlemmarna i Cosmographiska Sällskapet vittnar om en ökande oro för verksamheten. I Vetenskapsakademien beskrevs 1772 Åkermans verkstad som ”detta angelägna men til undergång lutande verk...”. När Anders Åkerman dog i Uppsala 3 februari 1778 efterlämnade han änka och två barn samt skulder som vida översteg tillgångarna. Verkstaden övertogs av staten, flyttades till Stockholm och fortsatte under ledning av Vetenskapsakademien och Fredrik Akrel, Åkermans främste elev, vilken fortsatte använda Åkermans förlagor. Fastän det påstås att åkermanglobberna ibland innehåller direkta felaktigheter och hantverket inte alltid var det bästa, utgör de ändå ett viktigt minne av en sörmländsk insats i 1700-talets upplysning.

Körränderna går aldrig ur!

av Tomas Källberg

En av nationens mest uppskattade kulturverksamheter är kören, som alltid imponerar med sin breda repertoar och tonsäkerhet. Här skriver Tomas Källberg om hur firandet av körens 30-årsjubileum väckte en tanke som kom att leda till bildandet av en ny nationsförening: Seniorkören.

Den 21 oktober 2006 firade Södermanlands-Nerikes nationskör 30-årsjubileum med konsert på Norrlands nation på dagen, följt av sittning i det rosa slottet där festsalen fylldes till bredden. Efter denna succé väckte ett par glada f.d. snerikekorister tanken att detta borde upplevas varje år. De beslutade då att dra igång en förening för f.d. korister som kunde ses en gång om året.

Lagom till Seniorföreningens höstgasque den 13 oktober 2007 kunde första årsmötet hållas. Södermanlands-Nerikes nationskörs vänner (även kallat SNNV) hade bildats. Årsmötet öppnades av mästertenoren Johan Blommengren och röstlängden bestod av existerande kaffelista. För att betona den betydelsefulla relationen med nationens Seniorför-

ening fogades följande mening till stadgarna: ”Föreningen skall verka i en anda av samförstånd med nationens Seniorförening.” Sedan stadgan klubbats igenom

Snerikekörens ordförande Joel Viegård skakar hand med SNNV:s ordförande Tomas Källberg.

kunde mötet välja Johan Blom-mengren till ordförande, Therese Lundin till skattmästare samt Låtta Ericsson, Mårten Sundmark, Lars Secher och Åsa Rosengren till ledamöter i styrelsen för det första verksamhetsåret. Efter mötet följde en sittning i Gustavi-anska salongen, och början på en ny era i Snerikekörens historia var ett faktum.

Sedan 2007 har SNNV setts en gång per år vilket skett i sam-band med Seniorföreningens höstgasque, utom 2011 då kören firade 35-årsjubileum vid ett annat tillfälle. Tillställningen är sig lik varje år – vi ses vid lunchtid i Tom Paulis rum (Torrummet) för att

i sann köranda repa inför kväl-lens framträdande. Efter ett par timmar blir det kaffe och tårta till årsmötet.

När mötet är avslutat byts det om till festklädsel och en separat sitt-ning på klassiskt körmanér hålls. Där är allt som förr: Efter några snaps- och vinvisor i ljuvliga stäm-mor hörs sopraner som gärna tar (nästan) höga C, altar som njuter av altstämman som bara altar kan, tenorer som inte förstår dirigen-tens tydliga instruktioner att det är piano på vissa delar av sången och basar som brölar som om de vore från familjen Hedenhös tid. Men ack så roligt vi har det och så vitt jag kan minnas har det alltid varit

Stor uppslutning av tidigare körmedlemmar vid Seniorföreningens höstgasque.

mycket bejublade framträdanden på höstgasquen. Det brukar låta rätt bra vid den tiden på kvällen eftersom punschen ännu inte letat sig innanför västen ...

Glädjande är att deltagandet på sittningarna ökat med åren och 2014 hade vi vuxit ur Gustavi-anska salongen så 50 korister, inklusive tre dirigenter (Staffan Holst, Andreas Ericson och Axel Rällfors), intog Örebrorummet. Körens framträdande 2014 bestod av Bort allt vad oro gör, Lustwins wijsa, Måsen samt Jungfrun hon går i ringen och med tanke på jublet och kommentarerna efteråt kan det återigen ses som en succé.

Vem som helst kan bli medlem, du behöver inte ens vara gammal snerikekorist. Årsavgiften är 0 kr. Vi ses varje år till Seniorföreningens höstgasque, men du som är medlem får även delta vid Snerikekörens sjungningar på majmiddagen och revolutionsgasquen samt titt som tätt höra vad som händer i den aktiva kören. Till den årliga träffen finns ett sånghäfte som med jämna mellanrum uppdateras med några nya (gamla) körarr.

Är du intresserad av att bli medlem i vänföreningen kan du läsa

mer på <http://lasse.secher.nu/snnv> eller Snerikekörens vänner (SNNV) på Facebook.

Ordförande genom tiderna

2007–2009	Johan Blommengren
2009–2012	Lars Secher
2012–	Tomas Källberg

Styrelsen 2014–2015

Tomas Källberg	ordförande
Magnus Ivarsson	skattmästare
Sophie Boekhout	ledamot
Amanda Florin	ledamot
Åsa Rosengren	ledamot
Lars Secher	ledamot

Tillfälligheternas spel i min ungdom

av Tom Saldeen

Om få landsmän kan det sägas att de är lika älskade som Tom Saldeen, hedersledamot tillika nationens tidigare inspektör. Tom och hans hustru Hill är flitiga besökare på nationen, och ses ofta på gasquer och baler. Alltid anspråkslösa, glada och godhjärtade har de fortsatt att sprida värme och gemenskap omkring sig, också många år efter tiden som inspektorspar, och att glädja studenter med sin närvaro i festliga sammanhang. Redaktionen vill i denna Majhälsning hedra Tom genom att publicera ett jubileumskåseri som Tom höll i Fåhraeussalen, onsdagen den 15 januari 2014.

Onsdagen den 15 januari 1964, det känns nästan som igår, kom jag till Uppsala för att ta hand om undervisningen i rättsmedicin för medicine kandidaterna och ansvara för den rättsmedicinska verksamheten i Uppsalaregionen. Att det var just jag som skulle stå inför kursen den morgonen hade jag bara någon månad tidigare ansett uteslutet. En ren tillfällighet, som så mycket annat i min ungdom!

Jag växte upp i Frövi utanför Örebro. Att jag blev läkare var inte någon tillfällighet. Jag hade på kort avstånd flera läkare som jag beundrade, min pappa, min morbror, min mammas kusin Gun-

nar Bergquist. Den senare hade under sin tid som privatpraktiker i Arboga både disputerat här i Uppsala på en kirurgisk avhandling och publicerat flera uppmärksammade vetenskapliga artiklar inom allergiområdet. Min pappa Bo Saldeen hade hos kirurgen professor Gunnar Bauer i Mariestad varit en av de första läkare som givit heparin för förebyggande av blodproppar, egendomligt nog gällde detsamma för Gunnar Bergquist i Arboga.

Jag blev legitimerad läkare efter mindre än 6 års studier. Den vanliga studietiden då var minst 7 år. Orsaken till att det gick fortare för mig var en ren tillfällighet.

Jag råkade komma upp i historia i muntan då jag gick på det 650 år gamla Karolinska läroverket i Örebro. Jag gick på reallinjen med specialmatematik, fysik och kemi och hade bara tre intressen.

Det första var fotboll. Jag tränade nästan varje dag för mitt mål var att bli lika bra som Yngve Brodd. Denne kom till Örebro Sportklubb som 20-åring från Fritsla i division fyra, blev efter sin andra allsvenska match landslagsman och några månader senare olympisk bronsmedaljör och proffs i Frankrike.

Mitt andra intresse var kemi, nästan varje kväll sysslade jag med kemiska analyser på det laboratorium i plugget som nobelpristagaren The Svedberg labbat på under sin gymnasietid och jag ville bli lika bra som han.

Det tredje intresset var dans. Varenden lördag var jag på dans (eller skutt som det hette på den tiden) på de olika pluggen i Örebro och dansade alltid två danser med en söt flicka. Mitt mål var att på studentbilen få dansa varenden dans med henne.

Däremot var jag inte alls särskilt intresserad av historia och hade ägnat minimal tid åt historieböcker-

erna. I muntan på studentexamen kom jag upp i just det ämnet. Jag upptäckte då att jag kunde läsa snabbt. På några dagar läste jag in fyra historieböcker. Min historielärare blev överraskad och så chockad att han måste sätta sig på en stol och censorn som var professor i historia fick ta över förhöret. Efteråt gick jag fram till läraren och bad om ursäkt för att jag tagit över föreläsningen. Han piggnade då till och kunde resa sig från stolen. Jag fick senare höra att han argumenterat med censorn och sagt: Vilken tycker professorn ska ha högst betyg, han som under tre år varit bäst på alla lektioner utom en, eller han som varit sämst på alla lektioner utom en.

Denna tillfällighet blev en vändpunkt i mitt liv. Tidigare hade jag tyckt att det var tråkigt att plugga, nu hade jag allra sista dagen i plugget upptäckt att det var kul och jag såg fram mot medicinstudierna med glädje och entusiasm. När jag kom till en ny kurs var jag så intresserad att jag ofta redan läst in den och jag offrade därför inte tid på föreläsningar som alla andra utan kunde i stället koncentrera mig på laborationer, demonstrationer, ronder och patientinskrivningar, och hade mycket tid över

till forskning på såväl histologen, fysiologen, experimentalkirurgen och patologen plus nationsliv och idrott och så förstås skutt varje lördag. Jag tränade då liksom nu 3-4 gånger i veckan, tidigare mest på Palaestra i Lund och senare på Svettis och Studenternas i Uppsala.

En som blev intresserad av mig efter min examen, sedan jag prisats av medicinska fakulteten för något annat än min snabbhet, var professorn i patologi C.G. Ahlström. Jag hade inlett ett forskningsprojekt om cancermetastasering tillsammans med thorax-kirurgen Erland

Doktorpromotion i Lund, 1963.

Linder. Vi kateteriserade lymfkärl på försöksdjur och kvantifierade cancercells förekomsten i bl.a. ductus thoracicus på råttor med bukhåle cancer efter olika typer av behandling. Ahlström undrade nu om jag ville doktorera på detta projekt. Jag avböjde för jag ville till kirurgen i Örebro så fort som möjligt, men blev en dag kontaktad av en medarbetare från experimentalkirurgen Lars-Erik Gelin, Charlie kallad. Han kände till mitt projekt och tyckte det var intressant. Han ville att jag skulle disputera på det och sen komma till Göteborg där han räknade med att bli professor i kirurgi och ville starta en avdelning

Tom Saldeen, mitt i karriären.

för cancerforskning. Återigen var slumpen framme; Charlies råd fick mig att ändra mig och jag fullföljde min forskning.

Det blev två underbara forskningsår på patologen, allt gick min väg. Jag fick snart egna anslag och stöddes främst av Carl-Axel Hamberger, professor på Karolinska institutet som satt i Riksföreningen mot cancer och Forskningsrådet och jag fick anslag från Forskningsrådet varje år fram till min pension. Jag är också mycket tacksam för den hjälp jag fick av en tjej som var så intresserad av mitt projekt att hon ställde upp sent på kvällarna och nätterna för att hjälpa mig med djuroperationerna. Någon hade försiktigt antytt att hon kanske var mera intresserad av projektledaren än av hans projekt, men det kan jag omgående dementera. Det fanns nog inget som var mera intressant än mitt projekt!

Att jag trivdes så bra på patologen berodde nog på att jag fick tillbringa mycket tid på experimentalkirurgen. Den låg i anslutning till fysiologen vilken ansågs vara den bästa institutionen i Sverige trots att en närlägen institution inrymde tre blivande nobelpristagare: Sune Bergström, Bengt

Samuelsson och Arvid Carlsson. När jag cyklade hem på nätterna efter mina experiment var det bara på en institution det lyste ur fönsterna, det var på dessa tre herrars laboratorier.

På experimentalkirurgen fanns ett härligt gäng som jag stortrivdes i, allra trevligast var Charlie Gelin och Gunnar Grotte, alla blev professorer. Senare jobbade jag flera somrar på experimentalkirurgen i Malmö, med Sven-Erik Bergentz, David Bergkvist, Claes-Göran Björk och Pia Saldeen. Sven-Erik gav mig också möjlighet att delta i det kliniska arbetet. David Bergkvist brukade jag kalla Sveriges Michael DeBackey. DeBakey publicerade enligt uppgift 15 000 vetenskapliga artiklar och gjorde 60 000 hjärtoperationer, arbetade från klockan 5 på morgoen till midnatt nästan varje dag. David ligger inte långt efter. När Pia arbetade som läkare på kirurgen i Örebro fick hon ofta frågan om hon var släkt med doktor Saldeen. Det var oklart om det var pappa eller farfar som avsågs så för att speeda upp det hela gick hon över till att svara, om det är han som är så snäll och vänlig som avses, så är det min farfar.

Också här i Uppsala har jag varit involverad i experimentalkirurgisk verksamhet i våra egna lokaler tillsammans med Lars Thorén och Christer Busch då vi bl.a. anlade omvänd Eck-fistel på hundar, varvid en del av blodströmmen leds om till levern i stället för till hjärtat och lungorna, och tillsammans med Staffan Bowald och Olle Haglund på Veterinär-högskolan, där vi hittade tre outnyttjade operationsbord och opererade in kärilproteser på får i parti och minut med en teknik jag lärt mig i Malmö. Jag jobbade också flera somrar på lasarettet i Trelleborg, bl.a. en hel natt med Erik Norup, bror till jordbruksministern Sam Norup, med en akut buk som krånglade riktigt ordentligt. Det var första gången jag upptäckte att allt inte är guld som glimmar. Norup som var född 1907 blev säkert 10 år äldre den natten.

”Hur blev jag patolog” har många frågat mig? Jo, ni gissar rätt, det var rena tillfälligheter. Under mitt första jullov under medicinstudierna hade jag tänkt spela bandy i Frövi SGU i division 2. I början på december fick jag ett samtal från SGU, som i bandysammanhang betyder Sveriges Godtemplarungdom och inte Sveriges Geologiska

Undersökning. Man ville förvissa sig om att jag fortfarande var helnykterist. Jag måste då erkänna att jag druckit ett halvt glas vin på Universitetets Hälsningsgille den 4 oktober. ”Då vill vi helst att du ställer din plats till förfogande”, sa man. Vad skulle jag då göra på jullovet i stället? Jag frågade min pappa och hans kompisar och de föreslog att jag skulle auskultera på Örebro lasarett, på förmiddagarna på patologen eftersom jag just läst anatomi och på eftermiddagen på kirurgen och medicinen. Förmiddagarna blev i början riktiga skräckupplevelser, det fanns ingen patolog utan en vaktmästare vars teknik, etik och estetik lämnade övrigt att önska. Jag klagade hos kirurgerna och två av dem kom ner och visade mig hur man dissekerar på ett snyggt och elegant sätt. Då blev allt mycket trevligare.

Då jag kom till kursen i patologi skulle en amanuens visa oss kandidater hur man obducerar. Det visade sig att han inte alls obducerade som jag fått lära mig i Örebro vilket jag framförde till honom. Han blev arg och sa: ”Visa mig då hur man obducerar i Örebro”, vilket jag gjorde. Incidenten rapporterades till chefen professor Ahlström som sa: ”Kandidaten

obducerar ju nästan som jag gör.” Han var den bästa obducenten i hela södra Sverige och erbjöd mig att bli amanuens och visa mina kurskompisar hur man obducerar. Jag bad om betänktetid eftersom jag då forskade på fysiologen och bad Gunnar Grotte om råd. (Han blev senare professor i barnkirurgi här i Uppsala.) Han sa först: ”Det är klart att du ska fortsätta på fysiologen, fysiologin är ett nytt fräscht ämne med framtiden för sig medan patologi är gammalt och mossigt.” Men så ändrade han sig. ”Jag tycker du skall fortsätta med forskningen på fysiologen men arbeta på patologen. Patologi kan vara bra att kunna om man skall bli kirurg. Men tala inte om för patologerna att du forskar på fysiologen och experimentalkirurgen.” Det var så jag blev patolog.

Jag tillbringade rekordsommaren 1959 på kirurgkliniken på Örebro lasarett. Som vanligt hade jag en väldig tur. Jag fick som handledare Bengt Norbäck som senare skulle komma att betraktas som en av Sveriges främsta kirurger då det gäller tekniken och var otroligt snabb. Han tog ofta extrajourer då jag fick vara med och han hade god hand med sköterskorna så att intressanta fall från väntelistorna

kom in just på hans jourer. Det var oerhört stimulerande och man gick ständigt och längtade efter hans jourer, som var verkliga höjdpunkter i tillvaron. Den sommaren var den bästa i mitt liv och jag har aldrig lärt mig så mycket under så kort tid. Det kändes vemodigt att lämna Örebro i början på september.

Men det roliga var inte slut. Hösten i Lund blev också den bästa i mitt liv. Någon hade sett att man just uppförde ett stort antal tjusiga studentlägenheter på ett område kallat Studentlyckan. För att få flytta in där måste man vara gift. Jag gifte mig med en mycket vacker, välorganiserad och tekniskt skicklig person som lärt mig operera i Örebro. Det var inte Bengt Norbäck, om nu någon trodde det, utan min älskade Hill. Det blev fyra otroligt fantastiskt lyckliga år på Studentlyckan, som för mig verkligen gör skäl för namnet. Man sa på Studentlyckan att sandlådan kryllade av våra barn. Vi fick 3 barn på 2 och ett halvt år. Barnaskaran skulle så småningom växa ytterligare.

Professor Ahlström var nöjd efter min disputation. Jag var den yngste som disputerat hos honom och eftersom jag var specialistkompe-

tent i klinisk patologi ville han att jag skulle bli docent i samma ämne. Nils Oskar Berg, son till en rektor vid Uppsala universitet, fick ordna ett docentprov i klinisk-patologisk diagnostik. Efter provet kom professor Ahlström in på mitt rum och gratulerade mig till att ha blivit den yngste docenten i en klinisk disciplin någonsin. Han kramade om mig vilket var ovanligt på den tiden, och jag såg att han hade tårar i ögonen. Lite stolt var jag kanske, men inte särskilt mycket eftersom jag sedan länge bestämt mig för att inte bli patolog. Jag gillade obduktionerna, men kunde inte tänka mig att sitta och titta i mikroskopet hela dagarna.

Hur blev jag då rättsmedicinare? Efter min disputation började jag arbeta på thoraxkirurgen i Lund. En dag när jag assisterade chefen Olle Dahlbäck på operation kom en sköterska in och talade om att det var telefon till docenten. Dahlbäck blev arg och sa: "För det första finns det ingen docent här och för det andra har jag förbjudit alla telefonsamtal under operationerna." Sköterskan gav då svar på tal: "För det första är samtalet inte till doktor Dahlbäck utan till docent Saldeen och för det andra är det från generaldirektören på

Medicinalstyrelsen Arthur Engel.” Dahlbäck avbröt då operationen och tillät mig gå och ta samtalet. Då jag kom tillbaka frågade han oroligt vad Engel ville. Han såg ut som han trodde att jag hittat på något dumt på en jour. Jag svarade: ”Han undrade om jag ville börja arbeta i Stockholm, men jag sa nej.” Engel hade frågat om jag ville börja arbeta som rättsmedicinare i Stockholm. Jag hoppas inte Dahlbäck trodde att det gällde thoraxkirurgi hos Clarence Crafoord, Sveriges främste läkare vid den tiden, i alla fall fick jag efter telefonsamtalet plötsligt större ansvar vid operationerna.

Bakgrunden till Engels samtal var att han hört att han hört från professor Engfeldt i Uppsala att denne förgäves hade försökt få mig att ta hand om undervisningen i rättsmedicin i Uppsala under vårterminen 1964. Vile jag inte komma skulle Engfeldt själv få ta kursen. Engel hade ett annat problem. Rättsmedicinen i Stockholm var hans stora sorgebarn, som tog upp mycket av hans tid, och han behövde någon som hjälpte honom med problematiken.

Jag hade alltså tackat nej till inbiterna att komma till Uppsala

och Stockholm. Men någon gång i december 1963 kontaktade jag Engfeldt och Engel och meddelade att jag antog anbuden att komma tre månader till Uppsala och Stockholm om jag fick tillbringa minst tre dagar i veckan hos min familj i Lund. Som vanligt var det en tillfällighet som låg bakom mitt snabba beslut. Jag hade en kollega på thoraxkirurgen som var enormt långhårig, vilket var ovanligt på den tiden. Anledningen var att det på mycket lång tid inte funnits tid att gå och klippa sig. Jag tittade då mig själv i spegeln och vad jag då såg kombinerat med att någon sagt att jag var sötast när jag var nyklippt fick avgöra saken. Jag behövde verkligen klippa mig och det fanns det aldrig tid till i Lund så jag kände mig tvungen att åka till Uppsala för att få det gjort. Det hängde alltså på håret att jag kom till Uppsala. Senare har jag läst att också Rosalynn Carter tyckte att Jimmy var sötast då han var nyklippt, så man är i gott sällskap.

Jag gav alltså min första föreläsning i rättsmedicin den 15 januari 1964. På den tiden var medicinstudenterna ofta äldre än de är idag, och med mina 27 år var jag yngre än många av kursdeltagarna. Flera var i 40-årsåldern och det gällde

att från början sätta sig i respekt. Kursen var på tre månader och jag meddelade att den skulle avslutas med såväl skriftlig som enskild muntlig tentamen och dessutom skulle alla kursdeltagarna få ett förelagt ämne för en uppsats, där kunskaperna skulle inhämtas på universitetsbiblioteket Carolina. Något sådant hade man aldrig upplevt tidigare. Dessutom skulle alla deltagarna lära sig obducera, vilket de inte hade lärt sig under patologikursen. För att lätta upp stämningen något meddelade jag att vi skulle göra två kursresor till Stockholm i slutet på kursen och där bli bjudna på middag av ett läkemedelsföretag. Det har hänt flera gånger på läkarstämman att jag träffat på deltagare från den kursen, några är nu i 80-90-årsåldern, och de har tackat mig för en av de mest intressanta och spännande men också jobbigaste kurserna under hela studietiden. Jag kom senare att vara kursledare för ett 70-tal kurser i Uppsala, ett 10-tal i Linköping och ett liknande antal kurser för utländska läkare i Örebro.

Det var en oerhörd omställning att komma från thoraxkirurgen i Lund, där arbetsdagen som regel var 13 timmar, från 7 på morgonen

till 8 på kvällen plus täta nattjourer, till Uppsala där arbetet i form av undervisning och rättsmedicinska undersökningar tog högst 20 timmar per vecka och det fanns mycket tid för forskning. Professor Engfeldt ordnade utomordentliga forskningsresurser med bl.a. tillgång till 3 labassar och en sekreterare.

Jag hade lovat att i Uppsala söka upp professor Viking Olov Björk på thoraxkirurgen, men han kontaktade mig i stället med anledning av ett dödsfall på hans avdelning. Det var en man som dött i lunginsufficiens efter trauma och där lungorna var kraftigt förtätade och parenkymet nästan såg ut som levervävnad. Jag måste skamsen erkänna att jag inte sett något sånt tidigare och lovade återkomma då jag löst gåtan. Det skulle ta 17 år och lika många doktorsavhandlingar innan jag visste svaret. Jag lämnade nu cancerforskningen och koncentrerade mig helt på den här lungskadan, och lämnade Lund för Uppsala, där jag också trivdes utomordentligt bra vilket var en överraskning. Jag trodde fram till dess att Lund var bäst.

Beträffande forskningen den tiden kan jag i korthet nämna att

vi studerade genes och profylax till den tidigare okända lungskadan, som visade sig orsakas av en perifer intravasal koagulation med mikroembolisering till lungorna där fibrinet fastnade. Normalt undanskaffas fibrin snabbt och orsakar ingen skada, men föreligger en hämning av det fibrinolytiska blodproppsupplösande systemet står fibrinet kvar och orsakar skadan. Vi lyckades isolera och karakterisera fibrinolyshämmaren som tidigare var okänd. En bidragande orsak till det vätskeutträde som skedde i lungorna ansåg vi vara tidigare okända vasoaktiva peptider frisläppta från fibrinet. Den bästa profylaxen ansåg vi vara en kombination av heparin och dextran där dextranet visade sig ha en tidigare okänd positiv inverkan på det fibrinolytiska systemet. När denna profylax började användas på Akademiska sjukhuset sjönk antalet lungskador och dödsfall vilket var mycket uppmuntrande.

Våra resultat blev glädjande nog uppmärksammade internationellt och jag blev inbjuden att hålla ett föredrag inför 500 frågvisa läkare i New Orleans. Det var väldigt spännande och resulterade i flera inbjudningar till olika universitet i USA och andra länder. Det var en

mycket tursam tillfällighet att jag fick möjlighet att hålla det föredraget.

Man rekommenderade mig att söka ett s.k. SCOR grant (Support of Competitive Research) från NIH (National Institute of Health) i USA, på den tiden världens främsta medicinska forskningsfond för våra undersökningar på mikroembolisyndromet, som vi kallade vår lungskada, och ett stort antal läkare och forskare på Uppsala Universitet och Akademiska Sjukhuset accepterade att delta. Efter vad jag förstår orsakade vår ansökan en del huvudbry hos NIH eftersom en grupp på Harvard och Massachusetts General hospital i Boston hade haft detta anslag tidigare och räknade med att få det förlängt. Jag vet att NIH kontaktade Martin Holmdahl, som då var rektor, om problemet och man rekommenderade en samverkan mellan de båda grupperna.

Som ett första steg blev jag inbjuden till Harvard och Mass General under ett år samtidigt som huvudmannen för deras projekt skulle forska i Paris. Det blev ett fantastiskt år. De forskare jag fick samarbeta med var alla unga kirurger eller anestesiologer handplockade

från olika delar av USA, mycket ambitiösa och kunniga. Det var oerhört spännande att bli inbjuden till olika universitet över hela USA för att föreläsa. Man mottogs med en viss respekt då man kom från Harvard och Mass General, som då ansågs vara världens bästa sjukhus.

I mitt kontrakt i Boston ingick att jag fick tillbringa fredagarna i närbelägna Providence i Rhode Island på Brown University och Rhode Island Hospital där jag på thoraxkliniken satte igång flera projekt i vilka min fru Hill deltog under övriga dagar i veckan.

Fredagarna var speciella. De inleddes klockan 7 på morgonen med frukost på en restaurang där vi diskuterade kommande veckas forskning. Sedan bar det av till labbet, där vi gick igenom innevarande veckas resultat och gjorde kompletterande försök.

1977 firade Uppsala universitet sitt 500-årsjubileum och det skall jag aldrig glömma. Vi fick väl tilltagna anslag så att vi kunde bjuda in forskare från hela världen till ett flertal symposier. Bl.a. hade vi bjudit in en nobelpristagare och flera andra världsberömda forskare. Vi fick också pengar att publicera bidra-

gen i två böcker om mikroembolisyndromet. Vid en av banketterna satt jag mitt emot Robert Marston, som varit chef för NIH, var läkare och nu president vid Floridauniversitetet i Gainesville, då ett systeruniversitet till Uppsala universitet. Han blev intresserad av vår forskning och bjöd in mig att komma till hans universitet och arbeta, om vi i stället för lungorna, där han tyckte vi löst problemet, koncentrerade oss på hjärtat.

1981 jobbade jag fyra månader på medicinkliniken vid University of Miami, vilket var fantastiskt givande, och passade då på att resa upp till Gainesville och hälsa på Marston och hans universitet. Sedan dess har jag sammanlagt nästan fem år forskat där och haft undervisning och patienter på hjärtkliniken, vilket varit mycket givande. Sista månaden på Mass General råkade jag komma in på kardiologernas experimentlab och såg att de höll på att försöka utveckla en metod att framkalla blodpropp i koronarkärl på hund, vilket var exakt det jag ville göra. Jag ville testa de vasoaktiva peptider vi hade isolerat på blodproppsupplösning i hjärtats kranskärl. Jag åkte direkt ned till Gainesville och testade peptiderna i den modellen med

positivt resultat och skickade in ett abstrakt till en kongress i USA.

Då jag kommit hem till Sverige blev jag uppringd klockan tre en natt från ett företag i Kalifornien. Man ville att jag omedelbart samma natt skulle dra tillbaka abstraktet så att det inte blev offentligt

och ta första flyg över till USA. De bjöd på förstaklassbiljett. Jag åkte dit och förhandlade. Sedan hände inte så mycket mer. Man hade själva tillverkat en substans kallad t-PA (tissue plasminogen activator) som visade sig vara effektivare på koronartrombolys än våra peptider, men det var i alla fall en mycket

Jubeldoktorspromotion i Lund, 2013.

spännande tid. Offentliggörandet av det företagens resultat med t-PA är det bästa föredrag jag någonsin hört, det var rent sensationellt.

Majoriteten av de 14 sista avhandlingarna från min institution kom att handla om blodproppar och akut hjärtdöd, den vanligaste diagnosen inom rättsmedicinen vid den tiden. Eftersom mina anslag från forskningsrådet automatiskt upphörde då jag pensionerades sökte jag ett anslag från NIH för min hjärtforskning. Ansökan blev välvilligt bedömt i första omgången, men jag måste senare dra tillbaka min ansökan, eftersom inga lokaler fanns att tillgå i Uppsala och jag måste flytta min forskning till USA. Vad som glädde mig då det gäller forskningen är att det uppgivits att vi i Uppsala under min tid var i topp internationellt inom rättsmedicinen då det gäller publikationer med högre s.k. impactfaktor. Jag har själv inte närmare undersökt detta men om det stämmer kan det ha åtminstone två orsaker. För det första att jag hade så duktiga medarbetare, och för det andra att vi publicerade oss just i tidskrifter som råkade ha högre impactfaktorer.

Torgny Segerstedt var den som

installerade mig då jag 1968 fick professuren i konkurrens med en dansk läkare och forskare och i sitt tal på installationsfesten nämnde han att jag var den förste professor vid universitetet som skulle pensioneras på 2000-talet. Det kändes då oändligt långt fram i tiden.

En rättsmedicinare bör ha en bred allmänmedicinsk erfarenhet och det är enligt min mening viktigt att han har kontakt med patienter och forskning utanför sitt egna snäva område. Under min tid hade samtliga rättsläkare i Uppsala patientkontakter utanför den rättsmedicinska specialiteten. I mina planer ingick att vi skulle ha en experimentalkirurgisk enhet i vårt hus. Det skulle utveckla rättsmedicinarens tekniska skicklighet och vara till nytta i forskningsverksamheten inom såväl kirurgi som rättsmedicin. Rättsmedicinen i Uppsala tillhör den kirurgiska institutionen och ett samarbete mellan kirurger och rättsmedicinare kan vara fruktbart. En av världens främsta parathyroideakirurger, Göran Åkerström, använde under lång tid våra obduktioner för att utveckla sin kirurgiska skicklighet och under min tid på kärllkirurgen använde mina kolleger och jag obduktionerna för att försöka utveckla den

kärlkirurgiska tekniken i buken. Görän har senare blivit en mycket framgångsrik såväl kirurg som vetenskapsman.

Jag har fått ett mycket angenämt liv. Det har jag min familj och mina medarbetare att tacka för. Jag vill tacka alla som gjort livet så lätt, lyckligt och trivsamt för mig under mina 37 år som chef på rättsmedicinen här i Uppsala. Hade de inte funnits vid min sida skulle jag stått mig slätt. De är så många att det skulle ta alltför lång tid att räkna upp alla. Det är nog få som haft så många hjälpsamma medarbetare som jag. Jag vill också lyckönska

mina efterträdare som professor respektive klinikchef, Ingemar Thiblin och Tommie Olofsson och önska dem all lycka i framtiden.

Man måste vara optimist och tro på sig själv, det är det råd jag vill ge. Då jag gick till klassrummet inför historieförhöret den där morgonen 1955 visste jag att jag hade det sämsta betyget av alla i gruppen men jag intalade mig att jag var bäst och det slutade mycket bättre än mina största förhoppningar. Tror man på sig själv och är optimist kan man uträta underverk. Se bara på Yngve Brodd som kom med i landslaget efter två

Tom Saldeen still going strong. Här på Gyllenbielmsgasquen 2015.

matcher och blev olympisk medaljör efter några få månader. Det var nog ingen, inte ens han själv som trodde det var möjligt.

När jag tog på mig handskarna inför en obduktion tänkte jag ofta på den unge Bengt Norbäck i Örebro när vi skulle sätta igång den tredje icke akuta gallan nattetid och då kände jag mig mycket glad och entusiastisk inför obduktionen som jag betraktade som en operation. När jag tog av mig handskarna efter min allra sista obduktion tänkte jag i stället på den åldrade Erik Norup i Trelleborg efter vår 7-timmars operation nattetid, det hjälpte lite att tänka på den jobbiga

operationen när jag gjort min sista arbetsdag. Men tårarna kom ändå. Jag hade gjort mitt vid operations- och obduktionsborden.

Häromdagen skjutsade jag mitt trettonåriga barnbarn Victor till Arlanda. Då vi kom fram kramade han mig en lång stund och sa: ”Tom, vet du vilka tre städer som är dom finaste i hela världen.” Han är ganska berest så jag sa: ”Kan det vara Köpenhamn, Paris och New York?” ”Nej”, sa han ”Det är Uppsala, Lund och Örebro.”

Då kom tårarna tillbaka!

In memoriam: Eva Nordenson

Sedan förra Majhälsningen utkom har redaktionen nåtts av budet att hedersledamoten Eva Nordenson gått bort.

Eva Nordenson var dotter till folkbildaren Carl Cederblad här i Uppsala. Efter studentexamen 1945 blev hon 1949 fil kand vid Uppsala universitet och 1962 tog hon en filosofie licentiatsexamen vid Stockholms universitet.

I sin fortsatta gärning kom hon framför allt att präglas av studierna i konstvetenskap och efter studierna tog Eva Nordenson anställning vid Nationalmuseum, där hon var verksam mellan 1953 och 1977, till en början som intendent på avdelningen för konsthantverk.

Eva Nordenson medverkade i flera av museets uppmärksammade internationella utställningar, men framför allt var hennes insatser för konstpedagogiken på museet en pionjärgärning. Som chef för konstförmedlingen byggde hon upp en helt ny verksamhet, där stor vikt lades vid talteknik och andra metoder som skulle fånga publikens uppmärksamhet. Eva var själv en begåvad talare och

för yngre intendenten en klok och entusiasmerande mentor. Hon lämnade Nationalmuseet 1977 för att bli chef på Kulturen i Lund.

Under perioden 1983–91 var Eva Nordenson åter i Stockholm, nu som Skansenchef. 1995 blev hon hedersdoktor vid Uppsala universitet och så sent som 2008 utkom hennes bok *Mitt förtjusta öga*.

Eva Nordenson avled den 26 juni 2014. Hon blev 88 år gammal. Närmast anhöriga är dottern Magdalena och sönerna Jacob och Per.

Ämbetsförteckning Södermanlands-Nerikes nation hösten 2014 och våren 2015

Ämbete	Efternamn	Förnamn	Titel	Termin
Inspektor	Åqvist	Johan	Prof.	
Proinspektor	Ingelsson	Erik	Prof.	
Skattmästare	Brandt	Thérèse		
Vik. Skattmästare	Forsgren	Peter	Herr	
Förste kurator	Michael Didner	Fil. kand.		
Andre kurator	Didner	Maria	Stud.	HT14
Andre kurator	Aldvén	Martina	Stud.	VT15
Tredje kurator	Karlsson Bobits	Jonas	Stud.	
Antikvarie	Norberg	Gustav	Stud.	
Arkivarie	Viegård	Joel	Stud.	
Arkivarie (bitr.)	Lundqvist	Maja	Stud.	
Barmästare	Nordlund	Charlotta	Stud.	HT14
Barmästare	Olofsson	Jacob	Stud.	VT15
Barvärd	Byberg	Mikaela	Stud.	HT14
Barvärd	Eka	Andreas	Stud.	HT14
Barvärd	Kardell	Kristina	Stud.	HT14
Barvärd	Lovéus	Jonas	Stud.	HT14
Barvärd	Frisk	Simon	Stud.	VT15
Barvärd	Olsson	Carl	Stud.	VT15
Barvärd	Staaf	Jesper	Stud.	VT15
Barvärd	Åkerrén	Tove	Pol. Mag.	VT15
Bibliotekarie	Åkerrén	Tove	Pol. Mag.	
Biblioteksassistent	Berglund	Kerstin		
Datorförman	Källbom	Anton	Stud.	
Datorförman	Öman	Marcus	Stud.	
Ekonomiassistent	Kardell	Kristina	Stud.	
Evenemangsassistent	Alm	Linnea	Stud.	HT14
Evenemangsassistent	Olofsson	Jacob	Stud.	HT14
Evenemangsassistent	Berglund	Elvira	Stud.	VT15
Evenemangsassistent	Nordlund	Charlotta	Stud.	VT15
Fanbärare 1.	Eriksson	Emanuel	Stud.	HT14
Fanbärare 1.	Sahlén	Klara	Stud.	VT15
Fanbärare 2.	Sahlén	Klara	Stud.	HT14

Fanbärare 2	Westin	Ivar	Stud.	VT15
Fangeneral	Curman	Clara	Stud.	
Fotoföreningens ordf.	Fredriksson	Therese	Stud.	
HB:s anförare	Hagne	Philip	Stud.	
Helgfkavärd	Avenberg	Anna	Stud.	HT14
Helgfkavärd	Berlund	Elvira	Stud.	HT14
Helgfkavärd	Borgcrantz	Anna	Stud.	HT14
Helgfkavärd	Kronberg	Annika	Stud.	HT14
Helgfkavärd	Bereza Jarociniska	Anna	Stud.	VT15
Helgfkavärd	Jeppsson	Amanda	Stud.	VT15
Helgfkavärd	Julin	Anton	Stud.	VT15
Helgfkavärd	Lindblom	Erik	Stud.	VT15
Idrottsförman	Elofsson	Niklas	Stud.	HT14
Idrottsförman	Blomberg	Oscar	Stud.	VT15
Intendent	Forsgren	Peter	Herr	
Internationell sekreterare	Bengtcén	Ansgar	Stud.	HT14
Internationell sekreterare	Lindqvist	Angelica	Stud.	
Internationell sekreterare	Jeppsson	Amanda	Stud.	VT15
Klubbmästare	Fälting	Agnes	Stud.	HT14
Klubbmästare	Söderberg	Theodor	Stud.	HT14
Klubbmästare	Ingvarsson	Johanna	Stud.	VT15
Klubbmästare	Rüegg	Jana	Stud.	VT15
Kuratorsassistent	Andresson Engblom	Jolinn	Stud.	HT14
Kuratorsassistent	Rüegg	Jana	Stud.	HT14
Kuratorsassistent	Alm	Linnea	Stud.	VT15
Kuratorsassistent	Femberg	Eddie	Stud.	VT15
Krönikör	Sjöblom	Evelina	Stud.	HT14
Krönikör	Westin	Ivar	Stud.	VT15
Köksmästare	Swartling	Jonathan	Stud.	HT14
Köksmästare	Lovéus	Jonas	Stud.	VT15
Kördirektör	Viegård	Joel	Stud.	
Kördirigent	Norlander	Ivar	Stud.	
Landskapets ordförande	Andrén	Malin	Stud.	
Marknadsföringsassistent	Widstrand	Ellen	Stud.	HT14
Marknadsföringsassistent	Dungner	Karin	Stud.	
Marknadsföringsassistent	Eriksson	Emanuel	Stud.	
Marknadsföringsassistent	Avenberg	Anna	Stud.	VT15
Marknadsföringsassistent	Danielsson	Niko	Stud.	VT15
Marskalk	Hallberg	Ricke	Stud.	HT14
Marskalk	Femberg	Eddie	Stud.	

Marskalk	Alm	Linnea	Stud.	VT15
Musikanförelare	Clarkson	Niklas	Stud.	
Nationsfotograf	Kronberg	Annika	Stud.	
Nationskaplan	Sundmark	Sigrid	Teol. kand.	
Nämndsekreterare	Michailaki	Daphne	Stud.	HT14
Nämndsekreterare	Andersson Engblom	Jolinn	Stud.	VT15
Programsekr.	Eka	Andreas	Stud.	HT14
Programsekr.	Wilbrand	Fredrik	Stud.	VT15
Programvärd	Karlsson Bobits	Jonas	Stud.	HT14
Programvärd	Andersson Engblom	Jolinn	Stud.	HT14
Programvärd	Fälting	Agnes	Stud.	VT15
Programvärd	Kardell	Kristina	Stud.	VT15
Recentiorsförman	Alm	Linnea	Stud.	HT14
Recentiorsförman	Köllner	Emilia	Stud.	HT14
Recentiorsförman	Fritjofsson	Martina	Stud.	VT15
Recentiorsförman	Hasselqvist Höglund	Anna	Stud.	VT15
Recentiorsförman	Widstrand	Ellen	Stud.	VT15
Redaktör	Arborelius	Jon	Stud.	HT14
Redaktör	Blomberg	Maya	Stud.	HT14
Redaktör	Gustafsson	Johanna	Stud.	VT15
Redaktör	Lindkvist	Amanda	Stud.	VT15
Seniorföreningens ordf.	Franzén	Hans	Fil. kand.	
Spexdirektör	von Friesendorff	Adam	Stud.	
Spexdirektör	Iranshahi	Mitra	Stud.	
Stipendiesekreterare	Tilling	Jonas	Stud.	
Sånganförelare	Westin	Ivar	Stud.	HT14
Sånganförelare	Eka	Andreas	Stud.	VT15
Teaterdirektör	Hasselhuhn	Johanna	Stud.	
Torsdagsvärd	Danilesson	Niko	Stud.	HT14
Torsdagsvärd	Frisk	Simon	Stud.	HT14
Torsdagsvärd	Andersson	Emma	Stud.	VT15
Torsdagsvärd	Deeks	Nicholas	Stud.	VT15
T-träffsvärd	Nilsson	Joel	Stud.	HT14
T-träffsvärd	Staaaf	Jesper	Stud.	HT14
T-träffsvärd	Byberg	Mikaela	Stud.	VT15
T-träffsvärd	Ljungberg	Adina	Stud.	VT15
Webbredaktör	Hehl	Friedrich	Stud.	

Nämnder och utskott läsåret 2014–2015

Besvärskottet

Besvärskott 1	Åqvist	Johan	Prof.
Besvärskott 2	Ingelsson	Maria	Jur. kand
Besvärskott 3	Lind	Gustaf	Jur. kand.

Biblioteksnämnden

Biblioteksnämnden 01	Andre kurator		
Biblioteksnämnden 02	Bibliotekarien		
Biblioteksnämnden 03	Arkivarien		
Biblioteksnämnden 04	Antikvarien		
Biblioteksnämnden 05	Lundin	Hanna	Stud.
Biblioteksnämnden 06	Kardell	Kristina	Stud.
Biblioteksnämnden 07	Lundqvist	Maja	Stud.
Biblioteksnämnden 08	Flodin	Erik	Stud.
Biblioteksnämnden 09	Eka	Andreas	Stud.
Biblioteksnämnden 10	Sjöblom	Evelina	Stud.
Biblioteksnämnden 11	Wiklund	Albin	Stud.
Biblioteksnämnden 12	Curling	Alexander	Stud.

Förvaltningsdirektion & Stiftelsens styrelse

Förvaltningsdirektion 01	Skattmästare		
Förvaltningsdirektion 02	Förste kurator		
Förvaltningsdirektion 03	Andre kurator		
Förvaltningsdirektion 04	Tredje kurator		
Förvaltningsdirektion 05	Janson	Ingemar	
Förvaltningsdirektion 06	Jansson	Stefan	
Förvaltningsdirektion 07	Johnson	Peder	
Förvaltningsdirektion 08	Syrén-Juhlin	Emma	
Förvaltningsdirektion 09	Gustavsson	Jan	
Förvaltningsdirektion 10	Björnsjö	Agneta	HT 14
Förvaltningsdirektion 10	Danielson	Magnus	VT 15

Stadgeutskottet

Stadgeutskott 1	Eka	Andreas	Stud.	
Stadgeutskott 2	Wijgård	Kickan	Stud.	HT 14
Stadgeutskott 2	Liungman	Valdemar	Stud.	VT 15
Stadgeutskott 3	Stavegren	Erik	Stud.	

Nationsnämnden

Nationsnämnden 01	Förste kurator			
Nationsnämnden 02	Andre kurator			
Nationsnämnden 03	Tredje kurator			
Nationsnämnden 04	Wijgård	Kickan	Stud.	
Nationsnämnden 05	Lundevall	David	Stud.	
Nationsnämnden 06	Aldvén	Martina	Stud.	HT15
Nationsnämnden 06	Swartling	Jonathan	Stud.	VT15
Nationsnämnden 07	Ingvarsson	Johanna	Stud.	
Nationsnämnden 08	Stavegren	Erik	Stud.	
Nationsnämnden 09	Tibbing	Magnus	Stud.	HT14
Nationsnämnden 09	Michaliaki	Daphne	Stud.	VT15
Nationsnämnden 10	Tooke	Emma	Stud.	
Nationsnämnden 11	Söderberg	Theodor	Stud.	
Nationsnämnden 12 s.	Wilbrant	Fredrik	Stud.	
Nationsnämnden 13 s.	Fälting	Agnes	Stud.	

Stipendienämnden

Stipendienämnden 01	Förste kurator			
Stipendienämnden 02	Stipendiesekreterare			
Stipendienämnden 03	Curman	Clara	Stud.	
Stipendienämnden 04	Stensson	Ella	Stud.	
Stipendienämnden 05	Fältin	Agnes	Stud.	
Stipendienämnden 06	Fhürong	David	Fil. kand.	
Stipendienämnden 07	Winnberg	Andreas	Stud.	
Stipendienämnden 08	Söderberg	Theodor	Stud.	
Stipendienämnden 09	Flodin	Erik	Stud.	
Stipendienämnden 10	Wildbrand	Fredrik	Stud.	

Valutskottet

Valutskottet 01	Förste kurator			
Valutskottet 02	Ljungberg	Adina	Stud.	
Valutskottet 03	Möller	Molly	Stud.	
Valutskottet 04	Andersson Engblom	Jolinn	Stud.	HT 14
Valutskottet 04	Nilsson	Joeal	Stud.	VT 15
Valutskottet 05	Hedström	Louis	Stud.	
Valutskottet 06	Kardell	Kristina	Stud.	
Valutskottet 07	Eka	Andreas	Stud.	
Valutskottet 08	Olsson	Carl	Stud.	HT 14
Valutskottet 08	Fernberg	Eddie	Stud.	VT 15

Valutskottet 09	Hallberg	Ricke	Stud.	HT 14
Valutskottet 09	Jeppsson	Amanda	Stud.	VT 15
Valutskottet 10	Lundquist	Maja	Stud.	HT 14
Valutskottet 10	Sörblad	Viktoria	Stud.	VT 15
Valutskottet 11	Eriksson	Emanuel	Stud.	
Valutskottet 12	Byberg	Mikaela	Stud.	HT 14
Valutskottet 12	Iranshahi	Mitra	Stud.	VT 15
Valutskottet 13	Tilling	Jonas	Stud.	

Revisorer

Revisor (1Q + stip.nämnd)	Sjögren	David
Revisor (2Q bitr.)	Åkerrén	Tove
Revisor (2Q bitr.)	Didner	Maria
Revisor (3Q bitr.)	Winnberg	Andreas
Revisor (kuratorer & NN) 1	Thulin	Per
Revisor (kuratorer & NN) 2	Grape	Mikael
Revisor (Skattm., FD)	Dahl	Leif
Revisor (Stiftelsen)	Dahl	Leif

Nationsföreningar

Hornboskapens Vänner

Ordförande: Olle Nordberg
Sekreterare: Fredrik Sandgren

IF Trikadien

Ordförande: Oscar Blomberg

Snerikekörens vänner

Ordförande: Tomas Källberg

Vi från stan

Ordförande: Andreas Eka

TEKF

Ordförande: Madelene Dahl

Strängnäs Djäknar

Kontaktperson: Hanna Henryson

Kamraterna från Örebro

Kontaktperson: Kristina Sigrid
Kardell

Vännerna från Nyköping

Ordförande: Karin Lundevall

Tälge tokar

Kontaktperson: Jacob Olofsson

Vännerna från v. Södermanland:

Ordförande: Vakant

